

пращеніе), защо, ако пакъ е толико мъчно да писва чедовѣкъ писма както треба, колко по' мъчно ще е съ стихове?

Можяхме да кажемъ въ кратецъ и за Стихотвореніе то тукъ, но нито време то ни допращава, ни то му е мѣсто то тукъ. На друго мѣсто имамы намѣреніе да говоримъ за то.

ГЛАВА VII.

ЗА ОТВѢТЫ ТЪ.

270-о. Колко то е безпѣтно, кога то ни хоротува нѣкой, а ній нему одговарямы, толко е проташко да не писвамы отвѣтъ, кога то ни проводи писмо нѣкой пріятель нашъ, или непознайникъ. Както ся благодаримъ, като слуша нѣкой съ вниманіе какво му хоротувамы, и ни одговаря тутакси, тѣй е благодарно и кога то ни проваждатъ отвѣтъ скоро. Само тогива треба да не проваждамы отвѣтъ, кога то сж ни писали непріятелски, и не може да ги поправи отвѣтъа ни. Причини тѣ чи смы немали време да пишемъ, всякоги не можтъ ны о правитъ. Треяа да сж истенски, и да ищемъ и прошкж.

271-о. За много Карактеры правимъ отвѣтъ благодарителенъ, а за нѣкой сжщія, а други имать отвѣты различни, или противны. Не е мыслж нужда, като гово-